

Latinská Amerika v meziválečném období 20. století prodělávala bouřlivý rozvoj.

Pokud se týká ekonomického vývoje, Latinská Amerika se stala producentem především zemědělských surovin a plodin, v některých z nich dokonce zaujímala nejvyšší místa světové produkce. Oproti tomu průmyslová výroba byla relativně malá a navíc neměla dlouhého trvání regionu. Výraznou část své poptávky průmyslového zboží uspokojovala Latinská Amerika dovozem, protože její hospodářství bylo určeno odbytem zemědělské výroby a surovinové těžby. V zemědělské výrobě stále převažoval duch koloniálního myšlení, rozdíl mezi životem venkovské populace v prvních letech dvacátého století oproti století předcházejícímu nebyl kvalitativně nijak vyšší. To byla jedna z překážek v rozvoji latinskoamerického hospodářství. Mezi čtyři základní makroekonomické veličiny hospodářství patří pracovní síla, suroviny, technologie a kapitál. Z domácích zdrojů mohly latinskoamerické země zajistit první dvě, kapitál a technologie musely být importovány ze zahraničí, což s sebou přinášelo mnohé problémy. Suroviny byly těženy právě pomocí zahraničních technologií a mezinárodní firmy, které těžbu prováděly, si vlastní těžbu a výrobu hlídaly. Problémem pracovních sil byla nízká kvalifikace a malá možnost tuto vyšší kvalifikaci získat. Firmy si proto často musely dovážet i inženýry, konstruktéry a technické odborníky, kterých bylo v Latinské Americe velmi málo. Nejčastěji tito pracovníci přicházeli ze Spojených států.